

Depozytariusz pamięci historycznej – *prof. dr hab. Tadeusz Dubicki*

Sześćdziesiąta piąta rocznica urodzin stanowi dobry moment do przedstawienia drogi życiowej naukowca, który już z górami 40 lat pracuje na niwie badawczej i dydaktycznej. Ponad 20-letnia nasza znajomość i bliskie w tym okresie kontakty sprawiają, iż podjąłem się tego zadania z satysfakcją, traktując je w sensie osobistym jako ważny dla mnie przywilej.

Tadeusz Bolesław Dubicki urodził się 4 czerwca 1948 r. w Łodzi w rodzinie ekspatriowanej z dalekich Kresów, wywodzącej się po mieczu z terenów wołyńsko-podolskich, a po kądzieli wileńsko-inflanckich. Dorastał w szczególnej atmosferze powojennej będąc naocznym świadkiem skomplikowanych losów kresowiaków, którzy z dużym trudem przystosowywali się do nowej rzeczywistości. Ten rys życiorysu Profesora znajduje mocne odbicie podczas mniej zobowiązujących z nim spotkań, świadczących nie tylko o znajomości rodzinnej historii, ale i Jego fascynacji dziejami „ziemi utraconej”. Nawiązując do tej stosunkowo przecież niedawnej przeszłości Profesor często w swoich rozmowach wskazuje na zacierającą się już świadomość obecności i roli Polaków na tych ziemiach.

Urodzony w Łodzi, gdzie do dziś mieszka, pobierał tam również nauki kończąc znane w mieście III LO im. Tadeusza Kościuszki, a następnie studia historyczne na Uniwersytecie Łódzkim. Jego opiekunem naukowym i promotorem zarówno przy pracy magisterskiej „Bitwa pod Moskwą 1941–1942”, jak i doktoratu obronionego w 1979 r. „Działalność Grup Operacyjnych KERM oraz ich stosunki z komendanturami wojennymi na terenie Pomorza Wschodniego oraz Warmii i Mazur w 1945 r.” był prof. dr hab. Władysław Bortnowski. Praca doktorska została wysoko oceniona i ukazała się drukiem w 1985 r.

Dalszy rozwój naukowy Profesora Tadeusza Dubickiego był konsekwencją wyboru tematu rozprawy habilitacyjnej, którą poświęcił niezbadanemu dotychczas zagadnieniu internowania żołnierzy polskich we wrześniu 1939 r. Zdecydował się przy tym na Rumunię, co miało też podtekst rodzinny – w ostatnich trzech pokoleniach, począwszy od pradziadka Jana Tytusa powstańca styczniowego, przodkowie Profesora mieszkali na Pokuciu i Bukowinie, wchodzącej po 1918 r. w skład Królestwa Rumunii. Taki wybór skierował ówczesnego doktora do Wojskowego Instytutu Historycznego w Rembertowie, w archiwum którego znajdowały się zbiory i kolekcje dokumentów związanych z tematem interno-

wania polskich żołnierzy w Rumunii. Nawiązany w latach 80. kontakt z pracującym w WIH płk. prof. dr. hab. Witoldem Biegańskim, wówczas wybitnym specjalistą od dziejów Polskich Sił Zbrojnych na Zachodzie (dalej: PSZ), dał asumpt do pracy nad wybranym tematem, co wymagało przeprowadzenia rozległych studiów i kwerend archiwalnych. O takim charakterze i zasięgu badań przeprowadzonych przecież w trudnym okresie mizerności finansowej, wówczas powszechnie odczuwanej, świadczy bibliografia habilitacji poświadczająca studia archiwalne przeprowadzone nie tylko w archiwach bukareszteńskich, ale również prowincjonalnych. W ówczesnych realiach rumuńskich było to niemałe osiągnięcie, możliwe dzięki uzyskanemu stypendium PAN. Podobnie należy ocenić badania przeprowadzone w latach 80. w Londynie (Instytut i Muzeum im. gen. Sikorskiego, Instytut im. J. Piłsudskiego). Uparte dążenie do wyznaczonego celu, okupione także koniecznością opanowania podstaw języka rumuńskiego, przyniosło oczekiwany rezultat – obronę rozprawy habilitacyjnej w 1991 r. „Internowanie żołnierzy polskich w Rumunii w latach 1939–1941” przed Radą Naukową WIH, kierowaną przez prof. dr. hab. Andrzeja Zahorskiego.

Praca miała charakter w pełni pionierski, przy czym zamiarem Autora było, w oparciu o starannie zebrane źródła, stworzenie syntetycznego obrazu pobytu żołnierzy polskich w Rumunii, co udało mu się całkowicie. Znaczenie dla polskiej historiografii ustaleń tam zawartych polegało przede wszystkim na weryfikacji dotychczasowego stanu badań. Dotyczyły one choćby tak podstawowych informacji jak liczba internowanych, którą w oparciu o materiały rumuńskie Tadeusz Dubicki określił jednoznacznie na 25–26 tys., co bardzo znacząco weryfikowało dotychczasowe oceny – obecne także w rumuńskich opracowaniach, określające liczbę internowanych nawet na 50 tys. W rozprawie habilitacyjnej przedstawił ponadto tak zasadnicze dla tematu zagadnienia jak zasady funkcjonowania, organizację i miejsca rozmieszczenia obozów internowania podlegające, co należy podkreślić częstym zmianom, relacje między władzami wojskowymi rumuńskimi a dowództwem polskim (starszymi obozów). Ukazał po raz pierwszy w polskiej historiografii proces ewakuacji (ucieczek) z obozów, udowadniając, iż proceder ten faktycznie był znany i tolerowany przez gospodarzy, co zweryfikowało pochodzącą z literatury beletrystyczno-wspomnieniowej wersję mówiącą o ucieczkach. Znaczenie rozprawy habilitacyjnej polega też na tym, że stanowi ona podstawę wszelkich dalszych rozważań na temat historii PSZ. Niejako na marginesie tych ustaleń przedstawił też w innym świetle niż dotychczas prezentowano proces internowania władz polskich w Rumunii. Kluczowym było ustalenie, iż przechodzące do Rumunii władze polskie, wbrew późniejszym deklaracjom ministra J. Becka, nie otrzymały od strony rumuńskiej zapewnienia o swobodnym przejeździe. Dociekliwość w uzyskaniu możliwie jak najbardziej wiarygodnego obrazu wydarzeń, krytyczny stosunek do źródeł różnej proveniencji i rzetelny opis, to w największym skrócie najistotniejsze zalety tej publikacji.

Uznanie dla ustaleń zawartych w opublikowanej dwukrotnie rozprawie habilitacyjnej znalazło dowód szczególny jakim było przyznanie Tadeuszowi Dubickiemu nagrody Polskiej Fundacji Kulturalnej im. Prezydenta Edwarda Raczyńskiego w Londynie za 1995 r.

Uzyskanie statusu samodzielnego pracownika naukowego zbiegło się niemal z podjęciem pracy w ówczesnej WSP w Częstochowie, co oznaczało pożegnanie się po blisko 20. latach z pracą w Katedrze Nauk Społecznych AM w Łodzi, którą jako p.o. kierował od 1988 r. Pozyskanie Profesora Tadeusza Dubickiego przez Akademię im. Jana Długosza w Częstochowie (ówczesną WSP) w 1992 r. okazało się transferem trafionym, wręcz znakomitym, o czym szerzej w późniejszych fragmentach tej prezentacji.

Okres kolejnych 20. lat pracy naukowej Profesora przyniósł Mu szereg znaczących sukcesów, które również były udziałem WSP/Akademii im. Jana Długosza. Bardzo szeroko rozwinął swoje spektrum badawcze, w którym można wyróżnić kilka wiodących nurtów: historia wojskowości XX w., dzieje Polonii i uchodźstwa, stosunki polsko-rumuńskie i historia Rumunii, zagadnienia niemcoznawcze, biografistyka, historia polskiego wywiadu wojskowego w okresie II RP.

Rozwój naukowy Tadeusza Dubickiego nadal opierał się o bardzo wnikliwe badania archiwalne prowadzone zarówno w kraju, jak i za granicą. W związku z dominującą wówczas tematyką badawczą kilkakrotnie przebywał na stypendiach w Rumunii uzyskując tam jako pierwszy badacz nierumuński dostęp do archiwów miejscowego wywiadu z okresu II wojny światowej. Ugruntowana już pozycja naukowa sprawiła, iż uzyskiwał też środki na prowadzenie badań w Wielkiej Brytanii (Polonia Aid Foundation Trust, Stypendium Armii Krajowej). Prowadząc badania archiwalne przez długi czas skupiał się na szeroko rozumianej tematyce stosunków polsko-rumuńskich, co zaowocowało kilkoma publikacjami książkowymi, z których należy wymienić: „Sanatorzy kontra Sikorszczycy czyli walka o władzę na uchodźstwie w Rumunii” (Warszawa 1993); „Polscy uchodźcy w Rumunii 1939–1945. Studia i materiały” (Częstochowa 1995), „Internowanie płk. Józefa Becka w Rumunii (IX 1939 – VI 1944)” (Opole 1997). W swoich poszukiwaniach źródeł uzyskiwał zaskakujące i cenne rezultaty – dotarł m.in. do Jerzego Giedroycia, syna ministra Becka, Andrzeja i pasierbicy ministra Joanny Tymienieckiej, a także innych potomków lub krewnych osób eksponowanych w II Rzeczypospolitej, w tym wicepremiera Eugeniusza Kwiatkowskiego, ministrów: Emila Kalińskiego, Adama Chełmońskiego. Konsultował i korygował swoje ustalenia z sekretarzem ministra Becka, Domianem Rogoyskim, także z synem *attaché* wojskowego w Bukareszcie ppłk. dypl. Tadeusza Zakrzewskiego. Sięganie do źródeł wywołanych stało się z czasem ważnym elementem składowym pisarstwa historycznego Profesora.

We wspomnianej już pracy napisanej wspólnie ze Stanisławem Janem Rostworowskim pt. „Sanatorzy kontra Sikorszczycy...”, na podstawie nowych źródeł, w tej liczbie unikalnych rękopiśmiennych pozycji (m.in. płk./gen. Stanisława Rostworowskiego), przedstawił kontrowersje pomiędzy ekipą reprezentu-

jąca dotychczasowe władze II RP, a zwolennikami nowej skupionej wokół gen. W. Sikorskiego. Przejawiały się one w próbach uzyskania decydującego wpływu zarówno na wydarzenia w okupowanym kraju, jak i na uchodźstwo polskie. Publikacja ta, obok ujawnienia szeregu nieznanych dotychczas faktów i okoliczności towarzyszących pobytowi uchodźców politycznych w Rumunii, przyniosła przede wszystkim wiedzę, która tłumaczy wiele posunięć rządu gen. Sikorskiego w początkowym okresie jego funkcjonowania, stanowiąc cenny przyczynek do dziejów polskich władz państwowych. Niespenetrowane badawczo zagadnienie polskiego uchodźstwa wojennego w Rumunii w okresie II wojny światowej dało też asumpt do opublikowania pracy poświęconej uchodźstwu cywilnemu „Uchodźcy polscy w Rumunii. Studia i materiały” (Warszawa 1995), którego liczba w początkowym okresie przerastała 25 tys. osób. Opracowanie to, kompletarne do monografii o Wojsku Polskim w Rumunii, stanowi do dziś najpełniejsze źródło wiedzy o uchodźcach polskich w Rumunii w latach 1939–1945.

Profesor Tadeusz Dubicki nie ograniczył się do opisu dziejów Polaków w Rumunii. Podjął także problematykę związaną z historią wewnętrzną tego państwa. Wspólnie z dr. Krzysztofem Dachem (Bukowińczykiem z urodzenia) opublikowali na ten temat dwie książki: „Żelazny Legion Michała Archanioła. Z dziejów ruchu faszystowskiego w Rumunii” (Warszawa 1996) oraz „Marszałek Ion Antonescu. Biografia żołnierza i polityka” (Łódź 2003). Publikacje te są dotychczas jedynymi poświęconymi tej tematyce, opublikowanymi w języku polskim. Pierwsza z nich nasycona bogactwem szczegółów, w sposób interesujący omawia etapy rozwoju i upadku ruchu żelazno-gwardzistów, przedstawiając je na szerokim tle życia społeczno-politycznego Rumunii okresu pokoju i wojny. Omawia genealogię Corneliu Codreanu (mającego polskie korzenie) i źródła jego poglądów nacjonalistycznych, antysemickich i antykomunistycznych, połączonych ze swoiście pojmowanym egalitaryzmem i solidaryzmem społecznym. Z kolei w pracy poświęconej marszałkowi Ionowi Antonescu – wojskowemu i politykowi, który odcisnął swoje piętno zwłaszcza na wojennej historii Rumunii, zwrócono uwagę na uwarunkowania w jakich przyszło mu decydować o bieżących sojuszach. Dzięki temu, ta tragiczna w ostatecznym wymiarze postać stała się bardziej zrozumiałą dla polskiego czytelnika w kontekście obranych wektorów politycznych, co nie oznacza, że całkowicie wytłumaczalnych i usprawiedliwiających.

W powyższym bloku tematycznym znajdują się też dwie wręcz fundamentalne prace stanowiące całkowite novum w polskiej historiografii, poświęcone polskiej konspiracji w Rumunii w okresie II wojny światowej. Ten nieznan dotychczas wątek znalazł odbicie w dwutomowym wydawnictwie liczącym ponad 700 stron i zawierającym 184 fotografie: „Konspiracja polska w Rumunii 1939–1945”, t. 1: 1939–1940 (Warszawa 2002) oraz t. 2 (Warszawa 2005) obejmujący lata 1941–1945. Znaczenie tego dzieła stanowiącego ukoronowanie dotychczasowego wysiłku badawczego jest trudne do przecenienia, co zostało podkreślone w entuzjastycznych recenzjach zamieszczonych m.in. w paryskich

„Zeszytach Historycznych”. Z dzisiejszej perspektywy można ocenić, iż Profesor Dubicki był wręcz jedyną osobą, która mogła ocalić od zapomnienia wysiłek dziesiątek osób narażających swoje życie dla Polski. Ich losy ujął na tle funkcjonującej na terenie Rumunii konspiracji, związanej początkowo za cichym przyzwoleniem miejscowych władz, a od 1941 r. działającej także przeciw nim. Zaskakujące rozmachem ustalenia, oparł jak zwykle na bardzo szerokiej bazie źródłowej – zasobach archiwów krajowych, londyńskich oraz rumuńskich, przy czym wśród tych ostatnich zwracają szczególną uwagę pochodzące z archiwum wywiadu rumuńskiego. Należy przy tym podkreślić, iż wykorzystał również ponad 50 relacjach osób – uczestników wydarzeń i świadków aktywności Polaków w Rumunii w latach II wojny światowej. Wśród nich znajdowali się także kurierzy przechodzący z Rumunii pod okupację, z którymi nawiązał kontakt podczas I i II Zjazdu Kurierów i Emisariuszy, zorganizowanych w 1988 i 1989 r. przez późniejszego ministra Andrzeja Przewoźnika.

Postępujący rozwój naukowy, na który złożyły się liczne publikacje książkowe, redakcje tomów, artykuły i uczestniczenie w rozlicznych sesjach naukowych oraz wypromowanie doktorów dały podstawę do wystąpienia przez Radę Wydziału Filozoficzno-Historycznego Uniwersytetu Łódzkiego o nadanie Mu tytułu profesora, co nastąpiło w 1999 r. Po otrzymaniu profesury został mianowany przez ministra szkolnictwa wyższego profesorem zwyczajnym, przy czym stanowisko to piastował zarówno na Akademii im. Jana Długosza jak i w Uniwersytecie Łódzkim, gdzie od 1994 r. pracował w Katedrze Badań Niemcoznawczych (do 2010 r.).

Oprócz wiodącego nurtu zainteresowań naukowych związanych z szeroko rozumianą tematyką polsko-rumuńską, która zaowocowała ponad 100 publikacjami, Profesor Tadeusz Dubicki ma w swoim dorobku szereg osiągnięć poświęconych innej tematyce. We współpracy z profesorem Mirosławem Cygańskim opublikował np. prace sytuujące się na pograniczu historii powszechnej i politologii: „Polska w polityce Prus i Austrii w końcu XVIII wieku. Studium z zakresu polityki i dyplomacji” (Tarnowskie Góry 2004), „Skrajna prawica francuska. Między nacjonalizmem a faszyzmem 1918–1945” (Częstochowa 2003), „Niemcy wschodniobałtyccy w Estonii, na Łotwie i Litwie. Zarys dziejów do 1920 roku” (Łódź 2004). Podobny charakter ma współautorstwo z profesorami Grzegorzem Łukomskim i Eugeniuszem Ponczkiem: „Myśl polityczna i propaganda. Świadomość i cele polskich zmagania w latach 1919–1945” (Częstochowa 2004).

Innym terenem, na który w pierwszych latach XXI w. wkroczył badawczo Profesor jest biografistyka. Najbardziej znaczące z tego zakresu jest 67 haseł opracowanych we współpracy z dr. Krzysztofem Dachem oraz samodzielnie, zamieszczonych w kolejnych pięciu tomach „Encyklopedii Polskiej Emigracji i Polonii” pod red. profesora K. Dopierały (Toruń 2003–2005). W większości zostały one poświęcone Polakom działającym na Bałkanach (główne w Rumunii), a także dziejom tamtejszych instytucji i organizacji polonijnych.

Odmienne tematycznie, ale poświęcone również biografiom są dwa dotychczas opracowane tomy poświęcone oficerom polskiego wywiadu wojskowego działającym w latach 1918–1945. Wspólnie z dr. Andrzejem Suchcitzem – kierownikiem archiwum Instytutu i Muzeum im. gen. Sikorskiego w Londynie podjął zadanie zamierzone na kilka tomów pt. „Oficerowie wywiadu WP i PSZ w latach 1939–1945” (t. 1, Warszawa 2009; t. 2, Warszawa 2011). Dotychczasowe edycje objęły 142 biogramy. Znaczenie tego wydawnictwa jest fundamentalne dla prowadzenia badań nad dziejami polskiego wywiadu, które po 1990 r. znacznie się rozwinęły, ale brak było niezbędnego słownika – informatora. Należy przy tym podkreślić, że biogramy są hasłowo rozbudowane obejmując od 4 do 10 stron.

Kolejnym wydawnictwem, o charakterze biograficznym, w którym Profesor Dubicki ma swój znaczący udział to współautorstwo 23 haseł (z dr. Florinem Anghellem) zamieszczonych w „Słowniku Biograficznym Europy Środkowo-Wschodniej XX wieku” wydanym pod red. W. Roszkowskiego i J. Kofmana zarówno w Warszawie (2004 r.) jak i w Nowym Jorku – Londynie (2008 r.).

W działalności wydawniczej Profesora znaczące miejsce zajmują redakcje tomów, spośród których należy wymienić przynajmniej kilka pozycji, w tym szczególnie ważną jako redaktora prowadzącego (przy współdziałaniu Darii Nałęcz i Tessy Stirling) „Polsko-brytyjska współpraca wywiadowcza podczas II wojny światowej. Ustalenia Polsko-Brytyjskiej Komisji Historycznej”, t. 1. Ta prestiżowa publikacja ukazała się w 2004 r. w Warszawie i Londynie pod wysokim patronatem premierów Rzeczypospolitej i Wielkiej Brytanii. O poziomie merytorycznym publikacji, w której Profesor zamieścił także 3 swoje teksty, świadczy przyznanie w 2005 r. zespołowi autorów nagrody ministra spraw zagranicznych.

Następna inicjatywa wydawnicza, której Profesor Tadeusz Dubicki poświęca ostatnio dużo uwagi, to wydawnictwo „Wywiad i kontrwywiad wojskowy II RP”, którego dwa tomy już się ukazały (t. 1, Łomianki 2010, t. 2, Łomianki 2012). Wymagało to opracowania i przygotowanie do druku łącznie ponad 800 stron tekstu kilkudziesięciu autorów.

Publikacją o takim charakterze, przy tym szczególnie hołubioną przez Profesora, jest praca zbiorowa pod Jego redakcją „Współcześni historycy polscy o Rumunii” (Toruń 2009), w której opublikowali swoje teksty właściwie wszyscy liczący się autorzy zajmujący się tą problematyką. Tom ten świadczy o utrzymujących się nadal zainteresowaniach problematyką rumuńską, a zredagowanie materiałów rozbieżnych tematycznie i czasowo (XVII–XX w.) świadczy o erudycji Redaktora. Wszystkim wydawnictwom książkowym Tadeusza Dubickiego towarzyszyły liczne publikacje w postaci artykułów, rozpraw i recenzji w części korespondujących z tematem książek, lecz obejmujących również inne zagadnienia z zakresu najnowszej historii Polski. Były one ogłaszane w czasopismach naukowych w Polsce, Paryżu, Londynie, Jekaterinburgu, Suceavie, Bukareszcie. Z reguły bogato udokumentowane wzbogacały one histo-

riografię o nowo odkryte fakty oraz ich interpretacje. Łącznie w dorobku publikacyjnym Profesora Tadeusza Dubickiego znajduje się ponad 500 pozycji, w tym 22 książki i 11 redakcji tomów zbiorowych.

O pozycji naukowej Profesora Dubickiego świadczą również inne ważne wydarzenia. Takim było np. włączenie Go do składu delegacji rządowej, która w 1994 r. udała się do Rumunii na obchody 55 rocznicy internowania tam władz polskich. Funkcję reprezentacyjną połączył wówczas z pełnieniem obowiązków naukowych, będąc moderatorem sesji naukowej w Craiovej. W tym charakterze wielokrotnie uczestniczył w licznych konferencjach, także międzynarodowych (Rumunia, Rosja, Londyn). W 2004 r. pełnił również obowiązki organizacyjne związane z merytorycznym przygotowaniem sesji „Internowanie żołnierzy polskich w latach II wojny światowej”. W 2005 r. współorganizował natomiast VIII Forum Historyków Wojskowości. Zasiadał ponadto w kolegium wydawniczym publikacji „Uchodźcy polscy w Rumunii 1939–1945 w dokumentach Narodowych Archiwów Rumunii”, przygotowanej przez centralę IPN oraz dyrekcję Narodowych Archiwów Rumunii, która ukazała się drukiem w 2012 r. w dwóch wersjach językowych (polskiej i rumuńskiej). Jako recenzent wydawniczy opiniował ponad 20 publikacji książkowych.

Profesor Tadeusz Dubicki wykazuje także niesłabnącą aktywność dydaktyczną, czego świadectwem jest wypromowanie dotychczas ponad 250 magistrów (w AJD w Częstochowie i na Uniwersytecie Łódzkim) oraz kilkunastu licencjatów. Ponadto stopień doktora zdobyło pod jego kierunkiem 9 osób, spośród których dwie się już habilitowały (dr hab. Marek Wroński, dr hab. Robert Majzner). Recenzował także 16 prac doktorskich, 7 rozpraw habilitacyjnych oraz wydał 6 opinii na tytuł profesora. Od 4 lat prowadzi seminarium doktoranckie, na które uczęszcza obecnie 15 osób.

Profesor Tadeusz Dubicki to także czynny członek szeregu instytucji i towarzystw naukowych: Rady Naukowej Instytutu Tarnogórskiego i Muzeum w Tarnowskich Górach (przewodniczący), Rady Naukowej Muzeum Wojska w Białymstoku (do 2008 r.), Komitetu Naukowego Instytutu im. gen. S. „Grota” Roweckiego w Lesznie, Instytutu Józefa Piłsudskiego w Warszawie (sukcesor Instytutu w Nowym Jorku), Komisji Historycznej b. Sztabu Głównego w Londynie (od 1995 r., obecnie zlikwidowana), Rady Porozumiewawczej Badań nad Polonią (od 1995 r., współzałożyciel), Kolegium Elektorów IPN (w 2011 r.), Stowarzyszenia „Wspólnota Bukowińska” (współzałożyciel) w Zielonej Górze oraz Polskiego Towarzystwa Historycznego.

Dwukrotnie wybierany był na członka Komitetu Nauk Historycznych Polskiej Akademii Nauk (2001 i 2007 r.), a od 2005 r. zasiada w Komisji Historii Wojen i Wojskowości Polskiej Akademii Umiejętności.

Wielokrotnie nagradzany przez ministrów nauki i szkolnictwa wyższego oraz rektorów uczelni, w których pracował, odznaczony Medalem Komisji Narodowej, Złotym Krzyżem Zasługi oraz Orderem Kawalerskim Polonia Restituta

(2011 r.). W 2006 r. odznaczony przez prezydenta Rumunii Orderem Komandorskim Zasługi dla Kultury.

Od 2011 r. pełni funkcję kierownika Zakładu Historii XX w. w Instytucie Historii AJD w Częstochowie, w którym pracowali m.in. prof. prof. Jan Przewłocki, Tadeusz Panecki, Jan Walczak i Ryszard Szwed

W 2011 r. został wybrany rektorem Państwowej Wyższej Szkoły Zawodowej we Włocławku.

Szczególną zasługą prof. dr. hab. Tadeusza Dubickiego zarówno dla macierzystego Wydziału Filologiczno-Historycznego AJD w Częstochowie jak i dla całej Uczelni było skuteczne opracowanie przez Niego wniosków o nadanie uprawnień do nadawania stopnia naukowego doktora nauk humanistycznych w dziedzinie historia w (2001 r.), a następnie uprawnień do nadawania stopnia doktora habilitowanego nauk humanistycznych w dyscyplinie historia (2007 r.), co w praktyce warunkowało uzyskanie później przez ówczesną WSP awansu do rzędu Akademii.

Prof. dr hab. Tadeusz Dubicki z uwagi na swoje osiągnięcia naukowe jest obecnie najwybitniejszym w kraju „rumunoznawcą”, nieograniczającym się jednak tylko do tej specjalności. Szeroko paleta zainteresowań i penetracji badawczych Profesora sprawia, iż jest uznanym w skali kraju specjalistą w zakresie historii XX w.

Ryszard Szwed